

Sygnatura akt I C 449/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 04 marca 2015 roku

Sąd Rejonowy w Ząbkowicach Śląskich w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SR Aneta Gawron

Protokolant: Kamila Szwarc

po rozpoznaniu w dniu 04 marca 2015 r. w Ząbkowicach Śląskich

sprawy z powództwa (...) **Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego w W.**

przeciwko **D. B.**

o zapłatę 2288,52 zł

I. uchyła wyrok zaoczny z dnia 09 września 2014 roku wydany w sprawie I C 449/14;

II. powództwo oddala.

Sygnatura akt I C 449/14

UZASADNIENIE

Powód (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W. wniósł o zasądzenie na jego rzecz od pozwanej D. B. kwoty 2288,52 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz o zasądzenie zwrotu kosztów procesu.

W uzasadnieniu powód wskazał, że D. B. zawarła z (...) Bank Spółka Akcyjna w dniu 19.12.2006 r. umowę bankową, na podstawie której pozwana otrzymała określoną w umowie kwotę pieniężną i zobowiązała się do jej zwrotu, czego jednak nie wykonała i dlatego umowa została przez Bank wypowiedziana. Strona powodowa wskazała również, iż (...) Bank Spółka Akcyjna na podstawie umowy przelewu wierzytelności z dnia 29.10.2013 r. zbył przedmiotową wierzytelność na rzecz (...) Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą w W..

W sprzeczności od wydanego w przedmiotowej sprawie wyroku zaocznego uwzględniającego roszczenie pozwu pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości podnosząc, że przedmiotowe roszczenie jest przedawnione oraz to, iż nigdy nie otrzymała wezwania do zapłaty, zawiadomienia o przelewie wierzytelności a nadto, iż w sprawie brak jest dokumentacji potwierdzającej wysokość i zasadność zgłoszonych roszczeń.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

(...) Bank Spółka Akcyjna zawarł w dniu 18.12.2006 r. z D. B. umowę kredytu konsumpcyjnego (okoliczność bezsporna)

(...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W. sporządził wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego numer (...) z dnia 03.04.2014 r., w którym widnieje zapis, że w dniu

29.10.2013 r. Fundusz nabył wymagalną wierzytelność wobec dłużnika D. B. z tytułu umowy bankowej o numerze (...) a wysokość zobowiązania według stanu na dzień wystawienia wyciągu wynosiła 2288,52zł.

Dowód : - wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego – k. nr 13.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo podlegało oddaleniu.

Strona powodowa swoje roszczenie wywodziła z art. 509 k.c., dotyczącego umowy przelewu wierzytelności, jednak nie udowodniła zasadności swojego roszczenia zgodnie z treścią art. 6 k.c. ani też nie wykazała istnienia swojej legitymacji czynnej w przedmiotowej sprawie.

Podkreślić należy, że nie przedłożono do akt niniejszej sprawy dokumentu który wykazywałby nabycie przez powoda wierzytelności względem D. B. wynikające z umowy kredytu (...), a więc nie udowodniono aby powód uprawniony był do dochodzenia przedmiotowej należności na drodze sądowej.

Strona powodowa przedłożyła jedynie niepotwierdzoną za zgodność z oryginałem kserokopię umowy z dnia 29.10.2013 r. sprzedaży bliżej nieoznaczonych wierzytelności. Według jej § 2 przedmiotem umowy było zbycie wierzytelności przysługujących zbywcy z tytułu czynności bankowych dokonanych przez zbywcę z osobami fizycznymi. Szczegółowe zestawienie sprzedawanych wierzytelności ze wskazaniem imienia i nazwiska dłużnika, numeru umowy bankowej, zostało zawarte w załączniku numer 1 i 2. **Na przedłożonym** do akt niniejszej sprawy **załączniku** do umowy przelewu wierzytelności z dnia 29.10.2013 r. **nie złożono żadnych podpisów osób uprawnionych do reprezentacji stron umowy przelewu, a więc nie stanowi on nawet dokumentu prywatnego** w rozumieniu art. 245 k.p.c., zatem nie może stanowić dowodu z dokumentu w niniejszym postępowaniu. Nie ulega również wątpliwości, że przedłożona do akt sprawy niepotwierdzona za zgodność z oryginałem kserokopia umowy sprzedaży wierzytelności z dnia 29.10.2013 r. nie może być przedmiotem postępowania dowodowego. Kserokopia dokumentu nie jest bowiem dokumentem, chyba że zostanie potwierdzona jej zgodność z oryginałem w sposób przewidziany przepisami prawa, co w niniejszej sprawie nie miało miejsca.

W sytuacji, kiedy pozwana w sprzeciwie od wyroku zaocznego podniosła, że nie otrzymała informacji o przelewie wierzytelności i wniosła o przedstawienie jej dowodów w tym zakresie, powód winien wykazać, że doszło do przelewu wierzytelności składając oryginał lub potwierdzoną za zgodność z oryginałem kserokopię umowy przelewu wierzytelności wraz z załącznikami, czego nie uczynił.

Powyższe przesądza o tym, iż brak jest podstaw do ustalenia, że powodowi przysługuje względem pozwanej D. B. należność dochodzona w niniejszej sprawie, a co za tym idzie **powód nie posiada legitymacji czynnej w niniejszym procesie** i choćby już z tej przyczyny powództwo podlegało oddaleniu w całości.

Należy wskazać dodatkowo, że w procesie o zapłatę należności, opartym na twierdzeniu o nabyciu wierzytelności wskutek przelewu, badanie sądu obejmuje zarówno istnienie, jak i treść stosunku zobowiązaniowego, jaki wiązał dotychczasowego wierzyciela z dłużnikiem. Warunkiem więc otrzymania należności przez nabywcę długu jest udowodnienie, że takie prawo przysługiwało pierwotnemu wierzycielowi (tak Sąd Najwyższy w wyroku z 12 lipca 2006 roku w sprawie V CSK 187/06).

Odnosząc powyższe do przedmiotowej sprawy wskazać należy, że strona powodowa wnosząc o zapłatę należności powinna już w pozwie zawnieioskować wszelkie dowody, by wykazać zasadność swego roszczenia. Strona powodowa powinna również dołączyć do pozwu wszelkie dokumenty, z których wynika, że określona wierzytelność przysługująca od określonego dłużnika, w tym przypadku pozwanej D. B. istnieje w dochodzonej wysokości i jest wymagalna, a powód jest uprawniony do naliczania odsetek we wskazanej wysokości. Tymczasem powód złożył do przedmiotowego postępowania umowę kredytu (...) **w formie kserokopii, a jej zgodność z oryginałem nie została poświadczona** przez występującego w sprawie radcę prawnego.

Nie przedłożono również wypowiedzenia przedmiotowej umowy oraz dowodu doręczenia tego wypowiedzenia pozwanej.

W tym miejscu należy się również odnieść do twierdzeń powoda zawartych w pozwie, iż wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego nr (...) z dnia 03.04.2014 r. podpisany przez osobę upoważnioną do składania oświadczeń w zakresie praw i obowiązków majątkowych funduszu i opatrzony pieczęcią towarzystwa zarządzającego funduszem sekurytyzacyjnym jest dowodem istnienia oraz obowiązku spełnienia świadczenia ciążącego na stronie pozwanej.

Po orzeczeniu Trybunału Konstytucyjnego z dnia 11 lipca 2011 roku w sprawie sygn. P 1/10 zostało wykluczone uprzywilejowanie dowodowe, jakie posiadały fundusze sekurytyzacyjne. Biorąc pod uwagę cechy charakterystyczne funduszu sekurytyzacyjnego Trybunał Konstytucyjny stwierdził brak konstytucyjnie wartościowych argumentów uzasadniających utrzymywanie, w postępowaniu cywilnym prowadzonym wobec konsumenta, przywileju procesowego w postaci przyznania wyciągom mocy dokumentu urzędowego (na podstawie art. 194 ustawy z 27 maja 2004 roku o funduszach inwestycyjnych). Uprzywilejowanie ksiąg rachunkowych funduszy sekurytyzacyjnych i wyciągów z tych ksiąg w postępowaniu cywilnym prowadziło do naruszenia zarówno zasady równości stron w procesie cywilnym, jak i zasady sprawiedliwości społecznej wyrażonej w art. 2 konstytucji. W wykonaniu obowiązku dostosowania systemu prawa do wyroków Trybunału Konstytucyjnego z dnia 15 marca 2011 r. sygn. P 7/09 oraz z dnia 11 lipca 2011 r. sygn. P 1/10 z dniem

20 lipca 2013 r. znowelizowano prawo bankowe oraz ustawę o funduszach inwestycyjnych poprzez dodanie w artykule 194 ustępu 2 przesądzającego, że moc prawna dokumentów urzędowych w postaci ksiąg rachunkowych, wyciągów z tych ksiąg oraz oświadczeń, o których mowa w ust. 1, nie obowiązuje w postępowaniu cywilnym.

Obecnie dokumenty wskazane w ust. 1 powołanego przepisu podlegają ogólnym regułom dowodzenia zgodnie z zasadami procesu cywilnego i mogą być postrzegane jedynie jako dokumenty prywatne (art. 245 k.c.), a więc jedynie jako dowody tego, że osoba, która je podpisała, wyraziła zawarty w nich pogląd.

Z uwagi na powyższe ***nie sposób uznać by przedłożony do akt wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego nr (...) z dnia 03.04.2014 r. był dowodem istnienia oraz obowiązku spełnienia świadczenia ciążącego na stronie pozwanej.***

Sąd uznał, że strona powodowa nie udowodniła faktów, z których wywodzi korzystne dla siebie skutki prawne. Podkreślić przy czym trzeba, że samo twierdzenie strony nie jest dowodem, a twierdzenie dotyczące istotnej dla sprawy okoliczności (art. 227 k.p.c.) powinno być udowodnione przez stronę to twierdzenie zgłaszającą (wyrok SN z dnia 22.11.2001 r., sygn. I PKN 660/00, publ. Wokanda 2002/7-8/44). Zgodnie z art. 232 k.p.c. obowiązek wskazania dowodów obciąża przede wszystkim strony a w myśl art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z tego faktu wywodzi skutki prawne. Oznacza to, że ten, kto powołuje się na przysługujące mu prawo, występując z żądaniem obowiązany jest udowodnić okoliczności faktyczne uzasadniające to żądania. Chodzi tu o fakty, które mają istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy, wykazujące istnienie prawa. Zgodnie z obowiązującą w postępowaniu cywilnym zasadą kontradiktoryjności sąd nie ma obowiązku zarządzania dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie, ani też sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzania z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (wyrok SN z dnia 17.12.1996 r., sygn. I CKU 45/96, publ. OSNC 1997/6-7/76). Dopuszczenie dowodu z urzędu jest co do zasady prawem a nie obowiązkiem sądu. W związku z powyższym, jeżeli materiał dowodowy zgromadzony przez strony nie daje podstawy do dokonania odpowiednich ustaleń faktycznych sąd musi wyciągnąć ujemne konsekwencje z nieudowodnienia faktów przytoczonych na uzasadnienie żądań lub zarzutów. Wobec powyższego i w myśl art. 232 k.p.c. to strona powodowa była obowiązana wskazać dowody dla stwierdzenia faktu zasadności obciążenia pozwanego należnościami wynikającymi ze wskazanej w pozwie umowy kredytu i powinna liczyć się z negatywnymi konsekwencjami jego nieudowodnienia w postaci oddalenia powództwa.

W rozpatrywanej sprawie strona powodowa nie przedłożyła dowodów na poparcie swych twierdzeń mimo, że pozwana w sprzecznie od wyroku zaoczno wyraźnie zakwestionowała zasadność i wysokość zgłoszonych roszczeń.

Pozwana podniosła także zarzut przedawnienia. Stosownie do art. 117 § 2 k.c. ten, przeciwko komu przysługuje roszczenie o charakterze majątkowym, po upływie terminu przedawnienia może uchylić się od jego zaspokojenia, chyba że zrzeka się korzystania z zarzutu przedawnienia. Zgodnie z art. 118 k.c., jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia dla roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej wynosi trzy lata. W przypadku umowy o kredyt brak jest przepisów szczególnych, które regulowałyby odmiennie termin przedawnienia, dlatego zastosowanie w niniejszej sprawie ma termin wskazany w art. 118 k.c. Nie ulega wątpliwości, że kredyt został udzielony przez kredytodawcę, w związku z prowadzoną przez niego działalnością gospodarczą, dlatego termin przedawnienia wynosi trzy lata. Zgodnie z art. 120 § 1 k.c. bieg przedawnienia rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne. Zgodnie z poglądami wyrażanymi w doktrynie i w orzecznictwie sądów wymagalność jest to stan, w którym wierzyciel ma prawną możliwość żądania zaspokojenia przysługującej mu wierzytelności, przy czym chodzi tu o stan o charakterze obiektywnym, który ma swój początek w momencie uaktywnienia się wierzytelności - stanowi to początek biegu przedawnienia. W niniejszej sprawie powód podał, że pozwana w 2006 r. zawarła umowę kredytu, która miała być spłacona 20.12.2009 r. Strona powodowa wskazała wprawdzie w pozwie, iż roszczenie stało się wymagalne w dniu 29.10.2013 r., lecz nie zostały wskazane podstawy faktyczne takiego ustalenia. Wskazać jednocześnie należy, że strona powodowa wskazała również, że Bank wykorzystał przysługujące mu uprawnienie do wypowiedzenia umowy kredytu. Trudno więc uznać, iż mimo wypowiedzenia umowy, a więc wcześniejszego zakończenia tej umowy, niniejsze roszczenie stało się wymagalne dopiero w 2013 roku, a więc 4 lata po dniu w którym umowa (niewypowiedziana) miała się zakończyć. Przyjąć trzeba, że bieg przedawnienia rozpoczął się najpóźniej w dniu 20.12.2009 r. Bieg trzyletniego terminu przedawnienia roszczeń o zwrot rat udzielonego pozwanemu kredytu upłynął zatem najpóźniej w dniu 20.12.2012 r.

Na skutek przelewu wierzytelność cedenta (dotychczasowego wierzyciela) przechodzi na cesjonariusza (nabywcę wierzytelności) w takim stanie, w jakim dotychczas istniała. Zasadniczo cesja nie wpływa na kształt wierzytelności, zmienia się jedynie podmiot uprawniony do żądania świadczenia. Dlatego też zmiana wierzyciela nie wpływa na bieg przedawnienia roszczenia, w szczególności nie jest okolicznością powodującą przerwanie czy zawieszenie biegu przedawnienia.

Strona powodowa złożyła pozew w dniu 30.05.2014 r. W związku z upływem terminu przedawnienia roszczenie strony powodowej wobec pozwanej z tytułu kredytu przedawniło się. W związku z przedawnieniem należności głównej z tytułu umowy kredytu przedawnieniu uległy także należne odsetki od kwoty udzielonego kredytu, które przedawniają się najpóźniej z chwilą przedawnienia się roszczenia głównego (por. uchwała 7 sędziów SN z dnia 26.01.2005 r., III CZP 42/04, publik. OSNC 2005/9/149).

Strona powodowa, mimo powiadomienia mimo, iż Sąd określił jej 7-dniowy termin na złożenie odpowiedzi na sprzeciw pozwanej od wyroku zaocznego nie zajęła żadnego stanowiska w tej sprawie, nie ustosunkowała się również do podniesionego przez pozwaną zarzutu przedawnienia, nie wykazała również, aby doszło do przerwania w jakikolwiek sposób biegu terminu przedawnienia.

Z uwagi na powyższe, Sąd na podstawie art. 347 k.p.c. uchylił wyrok zaoczny z dnia 9 września 2014r. i na podstawie powołanych wyżej przepisów oddalił powództwo w przedmiotowej sprawie.